

עלי מרפא
שער הגליון
יין הנגבי
למעשה
בני היכלא

• שהחיינו והקימנו
• אומן ראש השנה
• ר"ה אצל הצדיק
• הציון הקדוש
• בשטיבל של גור

דרכי נועם
טעים גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פטוקה

התורה הזמנית:
• לצאת ממקום העצבות
• תנוקות של בית רבן
• התחדשות בראש השנה
• להתקל יחד
• להתפלל על הדור הבא
• שמירת קשר בעת הנסיעה לאומן
• הלכות סליחות

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

ברוך שהחיינו והקימנו והגיענו לזמן הזה

יום א' כי תצא תר"א טטעריין

וְשָׁלוֹם לְכָל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּאַהֲבַת רַבָּה, וְשָׁלוֹם לִידֵידי פִּנְקֵשִׁי וכו', לא יכלתי להתאפק מעצם אהבתך לזוהר ולזוהר שלא יהיו לך שום סמכות חס ושלום בלבך בענין ראש השנה הפא עלינו לטובה. רק תאמר בלב שלם ברוך שהחיינו והקימנו והגיענו לזמן הזה. לזכות להתועד יחד עם אנשי אמת אנשים קשרים להתקבץ על ציון הקדוש של הצדיק הקדוש שהבטיח לעוד לכל מי שיבוא אליו, בפרט בערב ראש השנה ולהפנות יחד בראש השנה אצלנו. מה אמר לך אחי מעט מעט שמעתי והבנת מרחוק.

אבל יותר מזה בני הזהר והזהר שלא תהיה חס ושלום בכלל חסרון לא יוכל להפנות שדדשו רד"ל זה שנקמנו חבריו וכו'. בפרט לעסק קדוש ונורא כזה. ואם תרצה תוכל לקרות מקבץ הנ"ל שנקמנו גם אליך ולכל חד כפי מה שיעובר עליך, וגם תזכר היטב את כל מה שגדבר בינינו. ואת כל ההתנצחות שהתנצצץ בלבך אור האמת וכו'.

ותחזק נמשך לבוא בשמחה בא תבוא ברה"ק עם בני שייחה ועם אנשי שלומנו נגילה ונשמחה בישועתו. ומבטחני שבלא דברי בודאי לא היית נמנע חס ושלום מלבווא אף לזוהר יתרה קאמתינא. פי דודע לנו רבי הנפישות המששתתחים אז דינקא ונאמת כלם באחיזת עינים. פי עקר הוא מניעת המוח פידוע לבס כל זה, על פן ההכרח לזרז בשעת מעשה פמו שאמר רז"ל. אשדך אב תקנים דברי בודאי תחזיק לי טובה בזה ובבא לנצח.

יש לך רק יום אחד לחיות, היום

מה שהכי נוגע לנו מצטייר תמיד כלא רלוונטי, במיוחד כשמדובר בנסיעה לצדיק שמוכיח איך כל הטוב שבעולם הכי נוגע ושייך לנו

כחוטבי עצים ושואבי מים כפי שעתיד יהושע לנהוג בגבעונים (רש"י במקום). בפנינו נכללות גם כל שלוש הבחינות; אדם, מקום וזמן. "אתם" - אדם, "ניצבים" - מקום, "היום" - זמן. דיבורים אלו מקיפים אפוא את כל פניות המציאות, האנשים בכל המקומות ובכל הזמנים. תחילתו של כישלון בוותורים; אדם מוותר על היום לטובת מחר, על עצמו לטובת מי שנדמים טובים ממנו, ועל מקומו לטובתם של מוקמות מוצלחים יותר לטעמו. להתייצב משמע לעמוד כאן עכשיו ואני בלבד ולדעת שהתורה כולה נאמרת לי ותתקיים רק על ידי כאן והיום. אל המסר הזה מצטרף משפט אחד שבולל את כל הזמנים למקשה אחת: "ולא איתכם לבדכם אנכי כורת את הברית" מבהיר משה רבינו "כי את אשר ישנו פה עימנו עומד היום... ואת איננו פה עימנו היום".

אומן ראש השנה

הרבה דברים גדולים חומקים ומוחמצים רק מפני שהם נושרים בין לוחות הזמנים; אדם מוכן להאמין שאי פעם יהיה טוב, אבל לא היום. מסכים לקבל שהיו פעם ניסים, לא אצלו. לפיכך, כותב רבי נתן: "קודם ר"ה קוראים פרשת ניצבים, להודיע לכל נפשות ישראל גדולים וקטנים שכולם צריכים להתקבץ יחד ולכלול יחד באהבה בתוך הקדושה העליונה, בחינת קודשי קודשים, אבן שתייה, שכל הכולל שהוא בחינת משה צדיק האמת שצריכין לנסוע אליו על ראש השנה". צדיק זה עומד ומצהיר שדבריו תקפים עבור כל אדם בכל דור, משום שאצלו ימצאו כל הנפשות וכל הזמנים יחד. דווקא מפני שאותה נסיעה והתקבצות שמימית נוגעת בצפיור נפשו של כל הזוכה לנסוע, ודווקא בשל העובדה שהיא עכשווית מתמיד - נמצאים לה תמיד מקנטרים שינסו לצנן את הלהט בטיעונים כאלה ואחרים שעיקר היא הטענה כביכול להיום לעכשיו או לך אין הנסיעה הזו מיועדת או מתאימה. ובכן, טרח משה רבינו ומציין בצוואתו "את אשר ישנו עימנו ואשר איננו" כי אצל צדיקים שכאלה מרחב הזמן, המקום ושינוי הדורות אינם מבטלים את העכשוויות. הם נוגעים בכל התקופות ופועלים בכל האנשים ובכל הזמנים.

מטרתה של התכללות מופלאה זו, מפרט רבי נתן: "להמתיק את כל הצמצומים לכל אחד ואחד במקומו ביומו ובשעתו. שידע כל אחד לפי מה שהוא, בכל מצב שהוא, בבית או בדרך בעליה או בירידה, שבאותו השעה והרגע יוכל לדבק עצמו להשם יתברך ממקומו שהוא שם..."

שתי פרשיות השבוע מדגישות כבר בפתיחתן את המילה 'היום'; 'אתם ניצבים היום' בפרשת ניצבים, 'בן מאה ועשרים שנה אנכי היום' בפרשת וילך. היום הזה הוא יום פטירתו של משה רבינו ע"ה בד' באדר, והיום הזה גם רומז על ראש השנה. ובעיקר היום הזה הוא היום הזה ממש, כלומר היום הזה שלנו, בכל דור ומקום ואדם. ביומו האחרון עלי אדמות, מנחיל לנו משה רבינו את היסוד החשוב כל כך - תתייצב, היום. להתייצב זה לעמוד ולקבל אחריות על הכתפיים, ואחריות זה משקל כבד, כדי לעמוד בו צריך ערבות הדדית.

איך נראה אדם? יש לו רמ"ח אברים שמקושרים זה בזה באופן שיוצר יחד קומה זקופה. עם ישראל קרוי 'אדם' הגויים לא. מה שהופך אותנו לאדם היא קומתנו הזקופה בזכות עמוד השדרה שלנו, שהוא הערבות ההדדית הקיימת באופן ייחודי ובדל כל כך, רק בעם ישראל.

בגמרא (סוטה לז) דנים חכמים אודות מספר הבריות שנכתרו בין ישראל לקב"ה, ומגיעים לחשבון שש עשרה בריות לכל מצווה, בריות אלו נאמרו בשלוש הזדמנויות: בהר גריזים ועיבל, בסיני ובערבות מואב, ואם כן יש לנו מ"ח בריות. המספר הזה מוכפל בשש מאות אלף ושלושת אלפים וחמשים מאות וחמשים - כמניין הנפשות שהיו בסיני, שהרי כל אחד נעשה ערב על קיום התורה של חברו. לשיטה נוספת מספר זה יוכפל בעצמו שוב, מפני שכל אחד נעשה ערב אף על ערבותו של כל חבריו.

ערבות הדדית

כאשר מעוניינים להבטיח קיומו של דבר לאורך זמן משתמשים בערבים וערבות. עם ישראל צריך לשאת על כתפיו אחריות של עולם שלם, אבל את החיים מקבל כל יהודי לבד, כביכול לעצמו. איך יוכל איש אחד לעמוד מול עולם שלם? לפיכך כרכה התורה את הנפשות הקטנות זו בזו שוב ושוב במערכת קשרים של ערבות הדדיות. כעת, כאשר היהודי הבודד אי שם בקצה יומו העמוס יקיים מצווה או יימנע מעבירה, הרי עם שלם יימצא שם יחד עימו - בתורת ערבות. לא מצווה אחת יקיים האיש הזה, אלא מיליארדי מצוות כפולות ומכופלות, כשמיליוני ערבות משכפלות את מעשה הבודד ומשליכות את האריותו פעמים אין מספר על כל זוויותיו של עם ישראל.

בדבריו מונה משה רבינו עשר מדרגות, פתח בראשיכם שבטיכם, וכילה בחוטב עצץ ושואב מים, והכוונה לאותם גרים שלא לשם שמיים אותם העמיד משה

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	לקיט מוהר"ן תניינא	לקיט ח"ה הלכות ח"ה	מטבח ברוח ה"ב	דף הוימי קדושין	ימי מוהר"ת
שבת	כג	לג	מ	קמא	כו	רעו
א	כד	לה	מא	קמא:	כו	רעו
ב	כה	לו	מב	קמב:	כז	רעח
ג	כו	לז	מג	קמג:	כח	רעט
ד	כז	לח	מד	קמג:	ל	רפ
ה	כח	לח	מה	קמג:	לא	רפא
ו	כט	לח	מו	קמה:	לב	רפב

התורה הזמנית: לקיט מוהר"ן קמא, סימן רפ"ב

אמרות טהורות המשך

ליקוט מדברי רביה"ק ומוהר"ת בגודל מעלת וקדושת ההתקבצות על ר"ה בצינון הק' של רביה"ק ז"ע [ע"פ סדר א' ב']

פי כל זמן שהאדם שומר עצמו מכל מיני מחלקות על האמת ומבטל דעתו נגד דעת התורה והצדיקים האמתיים יש לו תקוה לעולם יהיה א"ן שיהיה. [א"ח-ב' נטילת ידיים לסעודה ו, ט']

וכן להתקרב לצדיקי אמת ולאנשיהם שיכולים לקרב אותו לה' יתברך שעה עולה על הכל ובה תלוי כל קדושת הודות. [א"ח-ב', ברכות הרי"ה, ב']
על פן צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה פי עקר תקון התשובה נמשך על ידי הצדיקים האמתיים שזכו לקבל מרבם שיכולים להוציא ישראל מעונות ולרחם עליהם בהרחמת האמת. [יור"ד ב' נדרים ד', כ']

ראש השנה הוא יום שנגרף בו אדם הראשון ואז חטא. על-כן אז עקר הקבוץ אל צדיקי אמת. פי בגדל כח הצדיקים הם מוציאים מהסטרף אחרת כל הניצוצות הקדושות שבלעה, ועל ידי פשרי ישראל הגלויים אליהם. [א"ח-ג', חול המועד ד', ד']

בראש השנה צריכין אז להתקבץ הרבה מ ישראל יחד, כמו שנוהגין כל ישראל אז להתקבץ יחד בבתי כנסת ובבתי מדרשות, והעקר לבוא לצדיקי אמת, שרק הם יודעים נפלאות העבודה של ראש השנה. [יור"ד א', רבי"ה, מ"ז]

ועל-כן צריכין לנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, פי מהם עקר קדושת ראש השנה. שהם יודעים לדון את כל אחד לכף זכות, ומשם עקר התחלת התשובה לכל אחד מ ישראל. בוודאי כל מי שמתקרבם אליהם ונוסעים אליהם על ראש השנה, הם עקר המקבלים קדושת ראש השנה. [יור"ד ב', ערלה ד', ו']

צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה, פי הצדיק הוא בחינת ראש, פי הוא ראש בני ישראל, וכל אחד בא עם מוחו ודעתו להצדיק, ומקשר דעתו ומחו שבראשו, שיהיה גם כן בחינת ראש, נמצא שנתקבצו שלשה ראשיים יחד. [ליקו"מ ב', צ"ד]

ועל-כן בראש השנה שאז צריכין להפגל בהראש, צריכין לבוא להצדיק שהוא בחינת הראש, בחינת ראש בית, בחינת ראש בני ישראל האמתיים. [יור"ד א', רבי"ה, י"ד]

כל נפשות בית ישראל גדולים וקטנים ובינונים וכו', כלם צריכים להתקבץ ולכלל יחד באהבה, בתוך שכל הפולל שהיה בחינת משה, בחינת הצדיק האמת שצריכין לנסע אליו על ראש השנה, שעה בחינת תקון אמונת חכמים. [ח"מ ב', פקדון ה', ל"ו]

הצינון הקדוש

בהתעוררות הלב יהיה לו תענוג גדול מזה, ועשה תנועות בגופו ועצמותיו אז, ורמז שיהיה לו חלוץ עצמות אז בקברו, ועוד אמר שיהיה לנו עסק מקברו לבוא תמיד ולומר שם תהלים וללמוד, וכן אמר בפירוש 'אני רוצה להשאר ביניכם ואתם תבואו על קברי'.

ערב ראש השנה

א [עיקר הזמן של השתטחות על ציון רבינו כמו שהביא מוהר"ת בכמה מקומות שעי"ז מתקשרים ברבינו הק' בקיבוץ הק' בראש השנה.

ב גם מביא שהוא עיקר הזמן תשובה של תיקון הברית באמירת תיקון הכללי על ציונו הק' [ליקו"ה בה"פ ד' והל' ריבית ה'] ועיין בכוכבי אור שכתב על 'אסיפתנו על ר"ה שבזה כלול גם כן אמירת עשרה מזמורי תהלים על ציונו הק' בערב ר"ה'

ג ידוע ומקובל מזמן מוהר"ת ותלמידיו על סדר העבודה בערב ר"ה על הציון בתפילות והשתפכות הנפש שעות על גבי שעות בהתבודדות ובתחנונים ויודי דברים לספר מה שעובר עליו ביהדותו, בהתעוררות נפלא שלא נראה כמותו, הדמעות וצעקות מעומק הלב כולם כאיש אחד בלב אחד, בוכים ומשתפכים איך זוכים להיות איש כשר באמת

לעלות ולהתעלות בדרך עולה בית א-ל, ולהתכלל עם הצדיק להיות נאכל אצלו עד שיתהפך למהותו, ובוודאי כל אחד יעשה כסדרו באופן הראוי לו לפי נפשו ונשמתו.

אמירת התיקון הכללי

א [הדבר הראשון הוא התיקון הנפלא וההבטחה שהבטיח רבינו לכל הפוקדים את ציונו הק': כשיבואו על קברי ויתנו פרוטה לצדקה בעבורי (ר"ל בעבור הזכרת נשמתו) כנהוג, ויאמרו אלו העשרה קפיטל תהילים הנרשמים אצלנו - היינו תיקון הכללי אז יניח רבינו עצמו לאורך ולרוחב (כלומר שיתאמץ בכל הכוחות ובכל היכולת) להושיעו ולתקנו, ובוודאי יושיע לזה האדם, ואמר שיוציא אתו בפאות מהשאל תחתיות אפי' אם יהיה א"ן שיהיה אפי' אם עבר מה שעבר רק מעתה יקבל על עצמו שלא ישוב לאוולתו ח"ו.]

ב [התיקון הוא גם באמירה בלבד אפי' בלי כוונה, וכמו שאמר רבינו בפירוש, אבל בוודאי טוב יותר לומר ככוונה ככל שאפשר, וכלשונו של רבינו הק': 'אם יאמרם בכוונה כראוי בוודאי מה טוב, אך גם האמירה בעצמה טוב מאוד']

ג [לאחר הבטחתו הנוראה להוציא כל אחד ואחד משאל תחתיות אפי' יהיה איך שיהיה הוסיף רבינו ואמר 'רק מעתה יקבל על עצמו שלא ישוב לאוולתו ח"ו']

תורה ותפילה על הציון הק'

גם ראוי מאוד להרבות בלימוד ובאמירת תהלים ושאר תפילות על הציון הק', וכמו שרבינו הק' גילה רצונו כמה פעמים, כמה תענוג יהיה לו מזה, ואמר 'שכשאחד יבוא על קברו ויאמר קפיטל תהלים

הליכות

שיחות ומנהגים

קיבוץ הקדוש

וכבר יש רבים מאנ"ש אשר כמעט שלא הכירו ולא ידעו ולא ראו גם שום אחד מתלמידי הקדושים זכרוננו לברכה, ואף על פי כן בוער בלבם עסקי וענייני של רבנו הקדוש זכרוננו לברכה כאשר יוקדת ממש ושותים בצמא את כל דבריו ודברי תלמידי הקדושים זכרוננו לברכה והם עליהם ממש פמים קרים על נפש יעפה ועובדים את ה' באמת בכל לבם ובכל נפשם והכל בכח קדושת ההתנוצצות הארת הדעת הקדוש שנוצצו בעולם מרבנו הקדוש זכרוננו לברכה על ידי חביריו ותלמידי הקדושים ועקר יסוד קיים כל הענין זה הנ"ל הכל הוא על ידי הענין הקדוש של ההתקבצות וההתאספות יחד של כלל אנ"ש על ראש השנה וגם כפי אשר נתבאר למעלה שרצון רבנו זכרוננו לברכה היה שגם אחר הסתלקותו זכרוננו לברכה יהיו כל אנ"ש באגודה אחת וקשר אחד. (שם סימן טא). (שח שרפי קחש - חלק א' אה)

החוש מעיד שענין זה של הקבוץ שמתקבצין כלל אנ"ש על ראש השנה לאומין זהו עקר הפלגות וקשר האחדות של כל אנ"ש בקשר אחד ורק בזה אנו מקיימין רצונו זכרוננו לברכה להיות מחזיקים את עצמם כלל אנ"ש בקשר אחד באהבה ואחדות פנפנר לעיל ורק על ידי זה עקר קיום הארת השארתו הקדושה לצבא פאשר הטיב זכרוננו לברכה שענינו לא יופסק והאש שלו תוקד עד ימות המשיח פנפנר לעיל ובנראה בחוש אשר זה יותר משישים שנה אחר הסתלקותו זכרוננו לברכה והאש הקדוש של אמונת חכמים בו זכרוננו לברכה ובחביריו הקדושים ובכל הצדיקי אמת בוער בלב אנ"ש עד אין סוף ממש ומשתדלים לעסוק בעניניו זכרוננו לברכה בכל פעם בהשתדלות יתירה ביותר להפיץ מעינותיו חוצה להדפיס חביריו זכרוננו לברכה ולבנות בניניו הקדושים ולעסוק בכל עניניו על צד היותר טוב.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לדבר לשון הרע על קטן פחות מגיל המצוות, בדרך כלל אם מדברים עם הורי הקטן, לא יצא לו שום נזק בזה, כי יחנכו אותו, או לא ירצו לקבל הלשה"ר כלל. אבל אם מדברים עם שאר אנשים כגון מורי או מדריכיו או משפחה שמגדלים יתום או מנהל בית ספר או פנימיה, יש בזה איסור לשון הרע.

אם כוונת המדבר לתועלת שיחנכו את הקטן, מותר לדבר לפי דיני לשה"ר לתועלת. אך יזהר מאד שלא יצא לקטן שום נזק, כי לפעמים מתיאשים ממנו מחנכיו ועוזבים אותו, ואף שכוונתו לטובה, יוצא נזק מדיבורו.

חרם הקדמונים שלא לדבר לשה"ר על נפטר. (א"ח סי' תרו, ג). היינו על סתם אדם מ ישראל, אבל מותר לפרסם רשעות הרשע, כדי שלא יסמכו על ספריו או שיטתו. ואולי רק באלו שברור שלא עשו תשובה, אבל סתם ישראל, חזקה שעושה תשובה בשעת מיתו. | זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ד סעיף

על-ידי שבאין כמה נפשות ישראל להצדיק האמת על ראש השנה ונכללין יחד באהבה רבה, על ידי זה בא שמחה גדולה והודיה רבה:

אוצר היראה, ר"ה ה'

הספר שעלה בגורל

על החסיד רבי משה בורשטיין זצ"ל ניתן להמליץ, ולא כמשל, כי נתקיים בו בפשטות הנאמר "אשרינו מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו". גורל נעים זה, מה טיבו?

הסיפור מתחיל ביישבת נובהרדוק שבעיירה פולטוסק שבפולין. משה הוא ממתמדי הישיבה, עד כדי כך שמכיוון שהוא הראשון המתייצב בהיכל הישיבה, מפתח הספרייה מופקד אצלו. באחד הימים עבר בחור בין

הספר שינה את עולמו.

החסיד רבי משה בורשטיין זצ"ל

סגנון הספר היה מוכר לו מהיכן שהוא, הוא אימץ את זכרונו, כשלפתע נזכר: בשטיבל של גור! היה זה כשלמד בעיירה ושיקוב, בעת סעודה-שלישית נכנס לשטיבל המקומי, מצא ספר ללא כריכה ועמוד שערו. לא ארכו הימים והתברר לו כי צדק, אכן הספר שגילה בשטיבל הגוראי בווישקוב, היה 'סיפורי מעשיות'.

מאז נפגשו משה וה'ליקוטי תפילות', לימודו ותפילתו קיבלו טעם חדש ומתוק. הספר לא מש מידי, ובעקבותיו הגיע ל'ליקוטי מוהר"ן' ו'ליקוטי הלכות'... אותו אברך פולטוסקאי, ר' משה יוסף, היה לו לידיד נפש, בצוותא שאבו ממימי הנחל והרוו את צימאונם.

היה אחד מבחורי הישיבה שנהג ללעוג למשה על שהפך לחסיד ברסלב וחבר ל'טויטע חסידים' - 'החסידים המתים' - כפי שכוננו אנ"ש בעת ההיא. אותו בחור נהג להציק לחסידי ברסלב שבעיירה ולמשוך בזקנם. כשהגיעו חגי תשרי והבחור נסע לביתו בוורשה, נשם משה לרווחה.

בתחילת 'זמן חורף' חזר הבחור לישיבה. משה התאכזב, הוא ניסה להתחמק ממנו, לבל יתנכל לו כדרכו. "משה! אין וואלד אריין! - אל היער!" שמע לפתע קול קורא מאחוריו, הוא סובב ראשו ונדהם לראות את אותו בחור. הלה חזר ואמר לו: "הבה נצא ליער להתבודדות!"

התברר למשה ההמום כי הבחור התקרב לברסלב והוא מעוניין בו לחברותא להליכה אל מחוץ לישבו... "הא כיצד?" שאל בתדהמה על המהפך שחל בו. ואותו בחור משיב לו: "מה יש, את ברסלב בפולטוסק ואני גיליתי את ברסלב בוורשה!"

מאז היו שניהם צועדים מדי בוקר אל היער ועורכים התבודדות, כשלאחר מכן הם שבים אל הישיבה מלאי חיות ורעננות, לצלול במתיקות בעמקי הוויית דאבי ורבא.

(ע"פ הספר 'כיסופים' על תולדות הרה"ח ר' משה בורשטיין זצ"ל)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה ביאורים על תורה רפ"ב מאמר ה'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו, כי זה ידוע שצריך האדם לזהר מאד להיות בשמחה תמיד, ולהרחיק העצבות מאד (מבאר אצלנו כמה פעמים). ואפילו בשמחתהיל להסתכל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב, והוא מלא חטאים, ורוצה הפעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה שחורה, חס ושלום, אף על פי כן אסור לו לפל מזה, רק צריך לחפש ולמצוא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מקמיו איזה מצוה או דבר טוב, ואף ששמתהיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם כן מלא פגעים ואין בו זכות, הינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדשה שזכה לעשותו, הוא גם כן מלא פגיות ומחשבות רות ופגמים הרבה, עם כל זה איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדשה איזה מעט טוב, כי על כל פנים איך שהוא, על כל פנים היה איזה נקדה טובה בהמצוה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצוא בעצמו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה פנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומוצא בעצמו עדין מעט טוב. על ידי זה הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינת 'עוד מעט ואין רשע והתבוננת על כל מקומו ואיננו' פנ"ל, הינו כמו שצריכין לדון אחרים לכף זכות אפילו את הרשעים ולמצוא בהם איזה נקודות טובות. ועל ידי זה מוציאים אותם מכף חובה לכף זכות, בבחינת 'עוד מעט וכו' והתבוננת וכו' פנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצוא בעצמו איזה נקדה טובה עדין, כדי לחזק את עצמו שלא יפל לגמרי, חס ושלום, רק אדרבא יתיה את עצמו, וישמח את נפשו במקטע הטוב שמוצא בעצמו, דהינו מה שזכה לעשות מקמיו איזה מצוה או איזה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצוא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם כן מקורב בפסקת הרבה, עם כל זה יוציא משם גם כן איזה נקדה טובה:

לדון את אחרים ואת עצמו לכף זכות

רבינו מודיע לנו ומלמד אותנו שצריך לדון כל אחד לכף זכות, ולחפש ולמצוא בכל אחד ואחד מישראל נקודות טובות, כי אפילו אם הוא רשע גמור, איך אפשר שלא עשה איזה טוב מימיו, וע"י שמסתכל על הטוב שבו, ע"י מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות, וכמו כן צריך האדם גם להסתכל על עצמו ולחפש בעצמו נקודות טובות, אף כשנדמה לו שהוא מלא חטאים ופשעים ואין בו שום טוב, כי בוודאי אי אפשר שלא עשה איזה טוב מימיו, וע"י יוכל לשמח את עצמו ולהינצל מהעצבות, ואז יעלה באמת מכף חובה לכף זכות.

זכר נתבאר שאין הכוונה להצדיק מעשי רשע, שזה דבר חמור מאוד, אלא אדרבא ההתחלה היא "לדון" שהוא בחינת דין שעניינו ההבנה ממה צריך להתרחק, ואחרי שברור אצל האדם הגבול וההבדל בין הטוב לרע, צריך לדון את האדם "לכף זכות" ע"י שמתבונן בטוב שבוודאי יש בו, וע"י דן את "האדם" לכף זכות כי זהו מהותו האמיתית, וממילא כשרבינו אומר שכך הוא אצל האדם עצמו, מובן שהוא באותו אופן, שבוודאי צריך לדעת שמה שלא טוב הוא לא טוב, [ובזמן המיועד לזה ישפוך לבו כמים לפני השי"ת שיזכה להינצל מכל רע, ויחפש עצות איך להינצל ממה שצריך להינצל]. אבל אחר כך צריך לחפש ולראות שאף על פי כן הרי בוודאי יש בו הרבה טוב, ואף שהטוב הזה מעורב עם הרבה פגיות, אף על פי כן בוודאי יש בו נקודה של טוב אמיתי, וע"י שיברר את הטוב מתוך הרע בזה יוכל לזכות לשמחה אמיתית ויעלה למקום הטוב.

שורש השמחה הוא הנקודות טובות

ונתבאר עוד במאמר הקודם שאף על פי שלכאורה יש הרבה סיבות לעצבות, ולא רק מחמת החטאים, כי יש גם הרבה ייסורים גשמיים כגון חסרון פרנסה וחולי וכדומה, אבל אף על פי כן שורש השמחה

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

למה חודש

תשרי נקרא 'ירח

האיתנים? ב

תשובה לחידה הקודמת:

איזה דעת "מצווה גדולה לידע ולהודיע ולהתודע, והוא עיקר חיות האדם וכל העולמות כולם"? לידע שהכל נמשך ממנו יתברך לבד, כי לה' המלוכה, והכל כאין ואפס נגדו יתברך, וכל דיירי עולמא כלא חשיבין וכו'. ליקוטי הלכות, נ"ט שו"ת ג.ה

הזוכה: ראובן דמבו. נתניה זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן

הוא מהנקודות טובות, כי זהו נקודת החיבור של האדם עם השי"ת, וזהו עיקר שורש השמחה, כי שורש השמחה הוא במה שמגלה האדם את נקודת החיבור שלו עם השי"ת. שזה בחינת המשכן שבלב כל אחד ואחד שהוא שורש השמחה, וכל זמן שלא נתבררה נקודת הטוב הזאת, קשה מאוד לבוא לשמחה אף על ידי עצות אחרות, ואז מתגברים גם שאר סיבות העצבות, ורק אחרי שאדם עוסק בביורוד נקודת הטוב הזו, שזהו שורש השמחה, עי"ז יש לו את הכח לשמוח בטוב האמיתי שהוא נקודת החיבור של האדם עם השי"ת, ואז כבר יוכל להתגבר גם על שאר הסיבות של העצבות ויוכל לשמח עצמו במילי דשטותא ובשאר דרכי העצות לבוא לשמחה, אבל כל זמן שאין האדם עוסק לגלות את נקודת שורש השמחה, ממילא מתגברים עליו גם שאר הסיבות של העצבות וקשה לו מאוד לבוא לשמחה, [ונתבאר עוד ששורש השמחה היא דייקא מהנקודה הזאת שיש לאדם בן כוונה לשם שמים ולכבוד ה', ולכן מוכרחים לברר את נקודת הכוונה הזאת מתוך הפניות דהיינו מה שאין האדם חושב על כבוד ה', אף על פי שהרבה פעמים נדמה לאדם שאין זה מדרגתו].

עיקר המקום שצריך לצאת ממנו הוא מקום העצבות

והנה כשרבינו מדבר על האחרים מודגש שע"י ההסתכלות על הנקודות הטובות מוציאים את האדם מכף חובה ומעלים אותו לכף זכות, והיינו שההסתכלות בנקודות הטובות הוא בשביל להוציא את האדם מהמקום הלא טוב שבו הוא נמצא, ואם כן על דרך זה הוא באדם עצמו שעיקר התכלית של ההסתכלות בנקודות טובות הוא בשביל להוציא את האדם מהמקום הלא טוב שבו הוא נמצא, ולהעלותו מהמקום הזה למקום הטוב והקדושה, אמנם כשרבינו מדבר על האדם עצמו לא מודגש כל כך הנקודה של להוציא את האדם מהרע והרשע, אלא להוציא את האדם מהעצבות ולהביאו לשמחה, [ורק בהמשך מודגש שע"י יוצא באמת לכף זכות], ומבואר מזה שאכן זה עצמו עיקר המקום הלא טוב שצריך לצאת משם, המקום של העצבות, כי באמת הוא המקום שהוא היפך מהקדושה והוא זה שמפיל את האדם לכל העבירות, ועל כן העיקר הוא לצאת מהמקום הזה, [וכן מובא בדברי רבינו בליקוטי מוהר"ן תניינא סימן מח שעצבות היא סטרא אחרא והקב"ה שונא אותה, והיינו שעיקר הקדושה היא השמחה ועיקר הסט"א היא העצבות], וממילא מובן שגם כלפי האחרים עיקר הנפילה שלהם הוא מחמת העצבות, וההסתכלות על הטוב שבהם עוזרת להם לצאת מהעצבות ולהיות בשמחה, וממילא יצאו עי"ז מכף חובה לכף זכות, [אלא שאצל אחרים לא מודגש נקודה זו כי עיקר העבודה של האדם היא להסתכל בנקודות טובות של השני שע"י הוא מעלה אותו, ואינו נפק"מ כל כך באיזה אופן השני עולה ויוצא ממקומו הלא טוב, אבל אצל האדם עצמו מוכרחים להדגיש מהו המקום הלא טוב כדי שישתדל האדם ויראה שבאמת הוא יוצא מהמקום של הסטרא אחרא שהוא העצבות למקום הקדושה שהוא השמחה].

אין לך זמן בשבילו, והוא כבר מכיר אותך שאתה לא סוג אדם שעוזר. אתה תראה שהמבקש, לא ידע להסביר את עצמו, ויבקש בחצי פה עם פנים שממש לא עושות לך חשק לתת לו. וגם, כשתזהה את המחשבות שלו, אתה תפגע מכך שהוא לא רואה בך איש טוב, הקשר ביניכם לא יתחזק, ואולי אפילו להיפך, והבקשה בדרך כלל לא תתמלא. לעומת זאת, כשיבוא אליך מישהו שבאמת מאמין שאתה אבא או חבר טוב, תראה שיהיה לך כיף לעזור ולתת לו בלי לחשוב בכלל. לא זאת בלבד, אלא שהקשר שלכם יתחזק, ואתה יותר תאהב אותו [כידוע שנתניה מעוררת אהבה אצל הנותן]. אצל בורא עולם זה אותו הדבר, אנשים חושבים שאם הם חיו בהלאקה עצמית ויאשימו את עצמם תמיד, הם ימצאו חן יותר בעיני ה', וזו טעות שאין כמותה. רבינו אומר שהאדם בהתבודדות צריך לדבר דברי חן רציני ופיוס, היינו, תסביר לקב"ה כמה אתה אהוב אצלו, וכמה אתה מאמין

לכבוד העלון הנפלא 'עלה לתרופה'. בתורה רפ"ב אזמרה ישנו יסוד גדול בעבודת התפילה, שכל אחד צריך לדעת, בפרט לקראת ימי הדין הקרובים שכל אחד משקיע בתפילה לזכות לכל הטוב הרוחני והגשמי. מוהרנ"ת בתוך התורה אומר: פי רב גני אדם שירחוקים מהשם יתברך, עקר רחוקים הוא מהמחמת מרה שחורה ועצבות, מהמחמת שונותים גדעם, מהמחמת שרואים בעצמם גדל קלקולם שקלקלי מעשיהם פל אחד פפי מה שיידע בעצמו את נגיעי לבבו ומכאוביו. ומחמת זה הם נופלים גדעם, ורבו מראשים עצמן לגמרי, ועל ידי זה אינם מתפללים ככונה פלל. נמצא, שכדי לכוון בתפילה, צריך שתמצא את הנקודה הטובה ותדע שאתה קרוב. ויש כאן נקודה חשובה שאנחנו מפספסים הרבה. כשהבן שלך מבקש סוכריה, או מישהו אחר מבקש ממך טובה. יש שני סוגים של בקשה, יש אחד שבא אליך ומסתכל עליך בעיניים שבטח אתה לא תיתן לו, כי הוא יודע שלא בדיוק מגיע לו, ובטח

תורה רפ"ב [ד]

טעם גן עדן

תנוקות של בית רבן

[א] כל אחד ואחד מתפלל ומוציא הבל מפיו בעת תפילתו. אך כאשר אדם זוכה להיות זך מעוונות אזי הבל פיו נקי וכל תיבה ותיבה עולה ופורחת למעלה ומקרבת אותו להשם יתברך. אולם כאשר הוא מלא עוונות, אזי הבל פיו אינו זך, ואינו יכול להוציא דיבורי התפילה מפיו באופן שמאיר ומקרב אותו להשם יתברך. ולכן חז"ל שבחו את ההבל פה של התינוקות של בית רבן שאין בהם חטא, כי קול תפילתם עולה למעלה, כאשר תיבות התפילה יוצאות ממקום זך. [ב] האם שייך לכל אחד העניין הזה לזכך תפילתו, גם לאחר שהוא רואה שהוא רחוק מעוונות? על כך מגלה לנו רביז"ל במאמר הנפלא של 'אזמרה' שצריך כל אחד לחפש ולבקש בעצמו את הטוב שיש לו, היינו את המקום הנקי של הקשר שיש לו עם הבורא. כי כל מצוה שאדם עושה היא נקודת קשר נקיה וזכה להשי"ת. ואף אם רואה שהמצווה הזו אינה נקיה וזכה, והוא מלא פניות וגאוה, בכל זאת צריך לחפש

ולבקש בתוך התערבות של הפניות, אזיה נקודה נקיה וזכה שהיא לכבוד ה', וישתדל להתחבר לאותה נקודה קטנה, אף שהיא זעירה מאוד, ואם יתחבר לאותה הנקודה קטנה, וישמח בקשר הזה שיש לו עם הבורא, אזי הוא נעשה כתינוק חדש שמתחיל לקרוא, ומתחיל להקריב קרבנות. [ג] מתוך נקודת הקשר הקטנה הזו יתחיל להתפלל ולשבח את הבורא, ואזי הוא ממש כ'תינוק קטן שהבל פיו הוא ללא חטא', כי אפילו שהוא באמת מלא חטאים, אך הוא שר ומזמר לה' מתוך אותה נקודה קטנה, ומאותו נקודת החיבור הוא מוציא את הבל פיו של התפילה וכך נמצא שיש לו הבל פה שאין בו חטא. [ד] אך כל זאת הוא רק עם עושה עצמו 'תינוקות של בית רבן' - לא תינוק סתם, אלא תינוק שהולך אל רבו, שרבו מאיר לו את הטוב שלו, רבו יודע לקדש כל נקודה קטנה ולגלות החיבור של הנקודה הזו להשם יתברך, ורק אז יש חשיבות מיוחדת להבל פיו שהיא ללא חטא.

התחדשות

(ליקוטי עצות, על פי ליקוטי מוהר"ן ח"א לה, ז).
וכן: "תקיעת שופר בראש השנה הוא בחינת התעוררות השינה, שמעוררין בני העולם מהשינה, שלא יבילו ימיהם בשינה, חס ושלום" (ליקוטי עצות, ע"פ תורה ס).

לשם כך, אנו מטים אוזן לקול השופר: להתעורר מהשינה, לקבל שכל חדש, נשמה חדשה! ובכן, לעניין נסיעתנו לרבינו הקדוש: גם אם אנו מכירים כבר את אומן, את הקיבוץ, את הקלוזי, ואת כל מהלך העניינים - אסור הדבר להתיישן אצלנו! הראש השנה הוא ראש השנה חדש, רבי חדש, קיבוץ חדש והתקרבות חדשה לה' יתברך ולצדיק! עלינו לגשת ליום הדין הנורא, בכובד ראש, באימת הדין. כדברי מוהר"ן ת במכתבו: "וצריכין להכין עצמן על ראש השנה הקדוש 'האיום ונורא מאד', היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו!"

עלינו לגשת לציון רבינו הקדוש בחרדת קודש, מתוך רצון חדש ותשוקה אמיתית להשתנות ולהתחדש. לעמוד ולהפציר ולהתחנן על נפשנו: אני רוצה להתחדש מחדש לגמרי!

לא ניתן לטרדות הנסיעה, קשיי האכסניה וכדומה לבלבל אותנו. לא ניסחף אחרי ריבוי העם וקול התזמורות אשר בחוצות אומן (שאגב, כבר יצאו זקני אנ"ש בקריאה נגד הנוהג הפסול הזה, כי יום ערב ראש השנה אינו יום שמחת בית השואבה), נזכור את המטרה אשר לשמה הגענו לכאן, ואת היום הנורא הבא לפנינו.

עברה שנה. התעטפנו מדי יום בציצית, הנחנו תפילין, קבענו עיתים לתורה. למדנו ספרי רבינו קיימנו מדי פעם כמה מעצותיו - אבל... אבל, הגיע הזמן להתעורר מהשינה!

כי כעת מגיעה שנה חדשה, ואיתה השגה חדשה, גוון חדש, עבודה חדשה! הציצית, התפילין, התורה, התפילה, צריכות לקבל גוון חדש, עומק חדש, דעת חדשה...

רק לשם כך, הופיעה השנה החדשה: כדי שנישיג פנים חדשות לתורה! שהתורה, התפילה ועבודת ה', יקבלו פנים חדשות! לשם כך אנו חיים שבעים שנה, כדי שנוכל בכל שנה להשיג פנים חדשות לתורה, עדי נשיג ונגלה את השבעים פנים לתורה! (ליקוטי הלכות הלכות תפילין ה, אות כ).

ראש השנה הוא היום הראשון של עשרת ימי תשובה, ההתחלה החדשה של תשובה אמיתית, של חזרה לשורש, לה' יתברך. "ועיקר התשובה היא, לעלות מנפילתו שהוא בחינת נפֿל, להתגבר לחדש ימיו, בבחינת 'השיבנו ה' אליך ונשובה, חדש ימינו כקדם'" (ליקוטי הלכות שם אות כב).

ביום נורא זה מתאספים אנו בדחילו ורחימו לשמוע קול שופר. לשם מה? מגלה רבינו: "תקיעות ראש השנה הם בחינת התחדשות המוחין, שהוא השכל והנשמה של כל אחד. שיזכה כל אחד לפי בחינתו, להמשיך שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים"

עומק הפרשה

להתקהל יחד

בהתקבצות הקהל, כי דווקא כשהם מתאספים יחד יש לצדיק את הכח לעורר את נפשותיהם. כח זה נעשה גם בימי ראש השנה הק', בימים אלו - בין שאר תיקוני ראש השנה, מעורר הצדיק מחדש את נשמות ישראל, מזכיר להם מה הוא יהודי, מה תפקידו ואת אשר עליו לתקן, תוכחה זו אינה באה באופן רגיל, היא באה בדרך של קול נסתר המעורר חלקים עמוקים ונסתרים בנפש, ומביאים את האדם לחזור להשי"ת.

קול זה הוא כקול השופר, שאינו אומר דברי מוסר, אינו מוכיח את האדם על עוונותיו ובכל זאת הוא קורא לשורש נשמתו, 'עורר ישנים מתרדמתכם', 'שפרו מעשיכם', וכך הוא קול זה של הצדיק, כמו שנראה בחוש, ההתעוררות שמרגיש האדם בימי ראש השנה, ואחריהם בכל השנה כולה, היא חלק מהתעוררות הנפש, שמעורר הצדיק בימים אלו. כדי להשמיע קול זה צריך הצדיק שיתאספו אליו עוד ועוד מישראל, מכל אחד שמצטרף לקיבוץ זה מוכפל כח זה רבבות פעמים, ורק על ידי זה הוא יכול לעורר את הנשמה.

(ע"פ ליקו"ת ח וליקו"ה הל' בציצית פ, ו, ק ועוד)

אחר שהנהיג משה רבינו את ישראל ארבעים שנה, טרם עלותו להתעלות לשמי מרומים, הוא עומד ומוכיח את ישראל חוזר עמהם על כל התלאה אשר עברו יחדיו, את העליות והירידות, ומעורר את נשמתם לשוב להשי"ת מכל מקומות אלו.

ביום האחרון סומך משה רבינו את היושע בן נון, מעביר אליו את כח הנהגת ישראל, כותב שלשה עשר ספרי תורה וכעת הוא מוסיף ומצוה עליהם מצוה אחת 'מצוות הקהל'. להתאסף יחד מדי שבע שנים בבית המקדש והמלך יקרא לפנייהם את ספר משנה תורה, לחזור ולעורר את התוכחה שהוכיח אותם משה רבינו.

עומק מצוה זו והטעם שהיא נעשית דווקא בדרך של התקהלות והתאספות יחד, והתורה ממש מזהירה על התאספות זו להביא את האנשים והנשים ואף את הטף שאינם מבינים מאומה, את כולם יש להקהיל לקריאה זו.

כי מדי שבע שנים צריך לחזור ולעורר את קריאת הצדיק, את התוכחה שהוכיח את ישראל, תוכחה המעוררת ריח טוב בנשמות ישראל ומחזירה אותם למוטב, קריאה זו צריכה להיות דווקא

להתפלל על נחת

כולנו מייחלים לשנה טובה ומתוקה, כאשר בראש רשימת הבקשות מבקשים אנו שזוכה לראות נחת מהצאצאים.

מסופר על אחד הצדיקים שהיה לו הרגשה בשכינה הקדושה, והיה תמיד מאלו המקוונים על צערה וגלותה, ובימים נוראים היו שומעים אותו מבקש מהשם יתברך: 'רבש"ע, יהי רצון שתזכה 'אתה' לראות מאתנו שנה טובה, שיהיה שנה שנעשה את רצונך, ותרווה נחת מאיתנו'.

ידוע גם המעשה שכאשר רביז"ל חזר מארץ ישראל, הלך לפגוש את הבעל התניא, ובקש הבעל התניא מרביז"ל שיאמר תורה, וסירב. ולבסוף אמר הבעל התניא תורה זמן רב מאוד, ובסיום המאמר פירש הפסוק 'רחמיך רבים ה' כן: 'רבש"ע יש לנו הרבה רחמים עליך'. ורביז"ל מאוד שיבח את הפירוש הזה...

כל יהודי שיש לו שייכות אל השכינה הק', יש לו לרומם את מחשבתו לרחם על השכינה הק' שמצפה לראות מאיתנו נחת, שיהיה בעולם עם ישראל שימליכו את ה', יחשבו ממנו ויעשו את רצונו.

איננו מדברים מדרגות גבוהות של הצדיקים, שביטלו את כל יישותם ואין חושבים על עצמם כלל, רק עסוקים בצער השכינה והמלכת ה'. כי כל אחד, אף שעסוק בצרכיו וברצונותיו וכו', בכל זאת מותר מידי פעם לצאת מעצמו, להתפלל לצרכי השכינה הק', לבקש ממנו יתברך, רבונו של עולם שיהיה לך נחת ממני, שאזכה לעשות רצונך כדי להשלים את מלכותך בעולם וכו'.

ולעניינינו בענין החינוך: גם בימים קדושים אלו בהם מתחננים אנו לזכות לנחת יהודי כשר וכדומה, סגולה גדולה לקבלת התפילות, לבקש למען בנינו למען כבודו יתברך: 'רבש"ע אנו רוצים בנים כשרים ויראים תלמידי חכמים באמת רק לכבודך, אנו מבקשים שיהיו בעולם כאלו שימליכו ויכירו אותך ויעשו רצונך' אנו מבקשים בשבילך שיהיה לך שנה טובה מהילדים שלי'.

אין לפחד להתפלל כך, ואין להרגיש בזה רמאים, 'כאילו' שאיכפת לנו כבוד השכינה. כי גם מי שמרגיש שאינו בדרגה כזו, לכל הפחות ראוי שיאמר כך בפה ובשפתיים סוג של תפילות כאלו שדואג לכבוד השכינה. תפילות אלו יש בכוחן לפעול מאוד למעלה.

ובאמת שכל ישראל חושבים כבר על השכינה, גם מי שנדמה לו שחושב על כבוד עצמו. שהרי עצם זה שעם ישראל בימים אלו מבקשים שיהיו להם בנים צדיקים ותלמידי חכמים הוא בוודאי עושה נחת רוח למעלה, שבדורינו דור שפל ונמוך, יש עדיין רבים מבני ישראל שאצלם הנחת מצאצאיהם הוא לא שיהיו רופאים גדולים וידועים וכדומה, אלא נחת מהתורה ועשיית מצוות.

וכיון שממילא אנו מתפללים על נחת יהודי דייקא, מותר קצת להרים את המחשבה יותר מן, לערב קצת בתפילה מחשבה מיוחדת לשכינה שיהיה לה נחת מצאצאיו.

ובדרך אגב, מי שמבקש באופן הזה, גם כל אופן החינוך שלו ישתנה, כי כמה טעויות בחינוך עושים כאשר המחשבה היא כבוד עצמנו...

◆ בַּשׁוּרָה טוֹבָה תִּדְשֵׁן עֵצָם: בס"ד, יצא לאור עולם הקונטרס הנפלא 'הליכות קודש - אלול', כחלק מסדרת 'הליכות קודש' הנודעת בבחיבורה הרבה ובצמצום עצות רבינו ז"ל לעובדא ולמעשה ממש. קונטרס זה עניק לכח הסתכלות חדשה על עניין ה'תשובה' באור רביה"ק. ניתן להשיג בתי המדרש של חסידי ברסלב, או בטל': 0548402167.

◆ התורה הזמנית: הופיע! קונטרס כים 'תורות והלכות' על תורה רפ"ב, לנשיאה בנסיעה. מחולק בבתי הכנסת של חסידי ברסלב. למוקדי הפצת חומרים מודפסים הקשורים לתורה הזמנית: 0527148323.

◆ אומן: תזכורת! על פי תקנות החירום באוקראינה, חובה לשאת בכל עת מסמך מזהה, וכפי המקובל בכל מקום בעתות מלחמה. כמו כן, לרשויות האכיפה ישנה הסמכות לערוך חיפוש בכיסים ובמזוודות בכל עת. חל איסור על צילום מבני ממשל, מתקנים צבאיים או אנשי צבא. יש להזהר מאמירת דברים העלולים להתפרש כזלזול באוקראינה. עוצר בין השעות 00:00 - 04:00. עבירה על ה"ל עלולה להוביל למעצרים ולויזה שחורה.

◆ בדרך לאומן: מקווה ובית כנסת במרחק 20 דקות משדה"ת בבית חב"ד בקישינב. רח" חב"ד 8. +15189720086.

◆ בשורה משמחת: הכנסת אורחים 'אהל יחיאל מיכל' ('פעדער') אומן - בכשרות המהודרת של 'התאחדות הרבנים', כבר החלה לפעול לטובת הציבור הק' שהחל להגיע אומנה. זמני פעילות: מדי יום בין השעות 08:00 - 13:30.

י"ר ע"י מכוון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערות נסגרות מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

זֶה שְׂאֵנוּ הוֹאִין כְּחוּשׁ שְׂבֵרָאשׁ הַשְּׁנָה וְעִשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה מְגִיעַ עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אִיזָה הִרְהוּר תְּשׁוּבָה וְהַכֵּל צוֹעֲקִים לָהּ יִתְבַּרַךְ מַעֲמֵק הַלֵּב. וּמֵאִין בָּא זֶאת? כָּל זֶה נִמְשָׁךְ רַק מֵהַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שִׁיבֹלְטִין לַעֲשׂוֹת רֵאשׁ הַשְּׁנָה עִי' שְׂהֵם יוֹדְעִים מְקוֹם כָּל אֶחָד וְאֶחָד פְּנִי' לְשִׁי' דִּינֵם הַכֵּל לְכַף זְכוּת וּמְכַנְּסִין אֶת הַכֵּל פְּאָמֵת כִּכְפֵּי זְכוּת, וּמְכַנְּסִים פִּהֶם הִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה וּמוֹדִיעִים לָהֶם וּמְאִירִים לָהֶם בְּדַעְתָּם שֶׁרֵשׁ הַעֲצָה וְהֵרָאשׁ וְהִתְחַלְתָּה לְכַנֵּס בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, שְׁהַעֲקֵר הוּא לַעֲעֵק אֶל ה' תְּמִיד מַעֲמֵק הַלֵּב:

ליקושי הלכות, ערלה ד, ו

יהלום

על ידי שנוסעין על ראש השנה לצדיקים אמתיים, עיי"ז נמתקין כל הדינים שבעולם:

אוצר היראה, ר"ה ה'

בנסיעות קשה לעבוד את ה', בפרט השנה שהנסיעות לציון הם ארוכות מהרגיל ומריבו הטרדות מאבד אני את כל הכיסופים והתשוקה, שוכח אני את כל ההתעוררות של חודש אלול?

א [עיקר החיים היא התורה, "כי הם חיינו ואורך ימינו", וצריך להיות זריז לחטוף כל רגע פנוי ללימוד התורה הק'. אך יחד עם זאת צריך להיות חכם להכיר את עצמו ואת מגבלות הדרך, ולהצטייד בספרי לימוד קלים שלא מצריכים הרבה ריכוז, ויכולים למשוך את הלב גם בזמני קטנות. לשמוע שיעורים מעוררים ומלהיבים, וכן לעבור על הספרים שיחות הר"ן, סיפורי מעשיות, ספר המידות ותהילים. אפשר גם לקרוא סיפורי צדיקים המקרבים את הלב להש"ת.

ב [רביז"ל גילה סוד נפלא (ליקו"מ סי' ע"ח תנינא), שלפני כל 'קדושה' יש 'דרך לקדושה'. וה'דרך לקדושה' צריכה לעבור הרבה קטנות הדעת, מצבים בהם אי אפשר ללמוד כלום, וכמעט שאין במה להחיות את הנפש. העצה לכך היא "פשיטות ותמימות". להחזיק ביהדות ובידאת

שמיים פשוטה, ולהזהר מייאוש וחלישות הדעת. ג] גם כשהנך עייף התפלל את התפילות מתוך סידור, בוך על כל מאכל בכוננו, התחזק בשמירת העיניים והתחדש בכך בכל פעם גם אם ח"ו היה לך כשלון. גם אפשר להחיות את הנפש בניגונים כשרים. והכל מתוך שמחה וחיות שבכך הנך עובד את ה' ממש. ולדעת שעבודת ה' שלך בזמן זה, היא להיות 'הודי פשוט'. זוהי ההכנה לקבלת הקדושה. כך תבוא לרבינו בהתחדשות ותזכה שם בעז"ה לעורר את הכיסופים וההשתוקקות. ד] רביז"ל אמר (ספר המידות): "טוב לבלות זמן הרבה בשביל להיות שעה אחת אצל הצדיק". הרי שהנסיעה עצמה הינה עבודת ה'. עוד אמר: "אחלי שאזכה לראות אור בהירות הדרך", כלומר רביז"ל איחל לעצמו שיזכה לראות את האור בהיר שבנסיעתינו אליו. לכן התאמץ להחיות עצמך בהש"ת אפילו בלי אור וחשק, וגם אם אינך מסוגל ללמוד, הישאר בידאת שמיים פשוטה.

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ"ב בעיר בית שמש יצ"ו

קצת מדיני אמירת סליחות

פסוקים). ומי שלא בירך על נטילת ידים לפני הסליחות, אזי ימתין לברך לאחר שנטל ידיו שלוש פעמים.

הנהגות נחוצות באמירת סליחות

א. לכתחילה אין להתחיל באמירת 'אשרי לפני שיש מנין. ואם קשה להמתין עד שיתאסף המנין, אזי יתחילו לומר אשרי וסליחות בלי הקדיש, וכשיתאסף המנין יאמרו כל הציבור כמה פסוקים או ימשיכו ביחד אמירת קצת סליחות, ואז יאמרו קדיש. אבל אין לומר קדיש לפני אמירת הנ"ל, ויש נכשלים ותיכף כשבא העשירי מתחילים קדיש מבלי שיאמרו כל המנין כמה פסוקים וכו' (ראה: מט"א שם. משנ"ב תקפ"ד).

ב. בתחילת הפיוטים יש כמה פסוקים, והם יסוד הפיוט הנאמר אחריו, ולכן יש להזהר לאמרם ולא לדלג עליהם, למרות שבגלל זה יצטרכו לדלג על חלק מהפיוט או למרה באמירת הפיוט (ראה: ספר הסידים תנו. מחצית השקל סימן סח. אש"י מה הערה מט. מקד"י לו. הלכות חג בחג ב י).

ג. טוב לעמוד בשעת אמירת הסליחות. ולמי שקשה לעמוד, לפחות יעמוד בשעת אמירת: אל מלך ה' ה'. הוידיים. (מט"א שם יח). אך אין 'חובי' לעמוד בכל אלו, ולכן אדם חלש וכדומה יכול לשבת. וזאת ב'יודי' של יום הכיפורים שחייבים לעמוד ואסור

כשאומרים סליחות לפנות בוקר או בבוקר או בחצות הלילה לאחר השינה - יש להזהר בכמה דברים:

א. לפני אמירת הסליחות צריך לברך 'ברכות התורה' ולומר פסוקי יברך ואלו דברים. ואין לאמרם עוד הפעם לפני התפלה (מטה אפרים תקפ"א יב. משנ"ב מז. כו). אך מי שבגלל זה לא יספיק לומר הסליחות עם הציבור או שיצטרך לומר מאוד באמירתם - המיקל לומר הסליחות בלי ברכת התורה, יש לו על מי לסמוך (מקדש ישראל ימים נוראים מז).

ב. יש לברך לפני הסליחות ברכת אשר יצר ואלוקי נשמה [כיון שיתכן שיצטרכו להתפנות עוד הפעם ויעבור זמן אשר יצר הראשון. גם לכתחילה יש להסמיך ברכת אלוקי נשמה לאשר יצר]. ומי שלא בירך אז, יברך אחר הסליחות (ראה משנ"ב יב).

ג. ברכת על נטילת ידים, הדין כך: מי שמשער שלא יצטרך שוב להתפנות לפני סליחות - יאמרנה לפני סליחות וכסדר הברכות בכל יום: על נטילת ידים אשר יצר ואלוקי נשמה. אבל אם יתכן שיצטרך שוב להתפנות לפני התפלה - ימתין מלבדן רק לאחר שיתפנה, ושיהיה אחרי עלות השחר וכדלהלן (ראה מט"א שם ומשנ"ב ש סק"ט-יא).

ד. המשכים לפני עלות השחר, יש לו לטול ידיו שלוש פעמים לסירוגין שוב לאחר עלות השחר. אבל אין לברך על זה. (רמ"א ד יד ומט"א שם). ואם הגיע זמן עלות השחר באמצע הסליחות, אין צורך להפסיק באמצע הסליחות וליטול ידיו אז אלא יטול אחר כך (הלכות שלמה ר"ה א. נ. הגר"ק באשי ישראל מה הערה כח, ושכן משמע מכמה